Johannes Barbarusegi mehist põhihoiakut on sedapuhku mõnevõrra suutnud kõigutada aja süngus; näeme teda harilikust mõtlikumana, paiguti isegi ahastavana, kuid üldiselt on ta siiski endiselt hoogne ning jõurikas ja vallutab sellega lugeja vaatamata oma tavalisele vormilisele hooletusele. Juhan Sütiste on üle elanud sisevõitluste perioodi, mis on teda sisemiselt puhastanud, ja nüüd esineb ta endisest harmoonilisemana ning sügavamana, ühtlasi ka tõsisemana. Erni Hiir on muutunud nii keele kui ka värsitehnika poolest lihtsamaks ning loomulikumaks ja saavutab seetõttu soodsama kõlapinna nendele ideedele, mida ta propageerib nüüd nagu varemgi, nimelt tööeestlusele ja inimsusele. Hoopis lihtne, otse vanamoeline on Jaan Kärner, sugestiivne eriti südamlikult soojas kodu- ja loodusluules, vähem mõjule pääsev ajalauludes, kuid neiski lohutav optimistlikkude väljavaadete osutamisega poliitilisest ning sotsiaalsest ummikust.

Nende luuletajate kõrval, kes tegelikkusega on nii või teisiti väga tihedasti seotud, on Valmar Adams märksa elukaugem, vaimsem, kuigi ta mõnel üksikul hetkel tabab mõnd üksikut realiteeti kindlamini kui teised. Ta rohkem intellektuaalsed kui emotsionaalsed värsid on spetsiifiliselt linlikud, efektikad, vahel tõepoolest väga algupärased, kuid vahel ka ainult algupäratsevad. Veel kaugemale tegelikkusest tungleb August Sang, ilmutustele järgneja, romantiline jumalaotsija kergesti voolavais, sundimatuis värsiveeretes. Romantik ja osav vormikäsitseja on ka Bernard Kangro, kelle temaatika seekord haarab eeskätt folkloristlikku nägemustemaailma.

Eesti kroonika 1939, lk. 95